

Kríza rodiny nie je vecou náhody

Grzegorz Kucharczyk

21. júla 2022 ✝ Cirkev Spoločnosť

Duchovná a intelektuálna kríza Cirkvi sa preniesla do krízy celej civilizácie zrodenej „v tieni katedrál“, a ovplyvnila kresťanskú víziu rodiny v spoločnosti a v kultúrnej sfére.

Zdroj: wikimedia commons

G. K. Chesterton raz napísal, že *„pravdy sa menia na dogmy vtedy, keď sú spochybňované“*. Nepochyboval ani o tom, že *„veľký pochod duševnej deštrukcie bude pokračovať“* a dôjde k tomu, že *„budeme nútení obhajovať nielen neuveriteľné cnosti a normálnosť ľudského stavu, ale aj čosi ešte neuveriteľnejšie – obrovský vesmír rozprestierajúci sa priamo pred našimi očami“*.

V posledných rokoch sa tak mnohí z nás stali „dogmatikmi“, ktorí tvrdia, že existujú dve pohlavia, že manželstvo je zväzok muža a ženy, na ktorom stojí rodina pozostávajúca z mamy, otca a detí. Proti týmto „dogmám“ bojuje ďalšia vlna revolúcií – žiaci Gramsciho, frankfurtskej školy a tzv. „novej ľavice“ založenej na starom a nedobrom marxizme – vo svete kultúry a politiky. Dnešný „nový druh komunizmu“ (ako blahoslavený kardinál Stefan Wyszyński nazval „generáciu 1968“) spochybňuje existenciu dvoch pohlaví, nanovo definuje manželstvo ako spoločenstvo „usilujúce sa o vzájomné šťastie“, teda neobmedzené z hľadiska kvantity (ak sú na šťastie potrební viac ako dvaja „spolumanželia“) či pohlavných rozdielov.

Chestertonove slová o tom, že *„rodina je romantická, pretože je náhodná; je romantická, pretože je svojvoľná“*, nadobúdajú v dnešnej dobe úplne nový význam. Nová definícia rodiny je revolučným dôsledkom nového pohľadu na manželstvo a pohlavie, a predstavuje tak radikálny rozchod s tradíciou, ktorá siaha až k počiatkom prvých civilizovaných ľudských spoločností (Sumer, Egypt, India, Čína) a ktorá chápe rodinu ako spoločenstvo založené na trvalom (náboženstvom a štátom uznanom) zväzku muža a ženy.

Základný krok

Šesťdesiate roky sú označované za „moment zlomu“, ktorý znamenal urýchlenie protirodinných sociálnych a kultúrnych procesov. Nie je to len antropologická revolúcia, ktorú na univerzitách uskutočnili študenti neomarxistickej frankfurtskej školy, ktorí po vzore zakladateľov „vedeckého socializmu“ a sfalšovaných „vedeckých“ výskumov (viď Kinseyho správy zo 40. rokov 20. storočia) vykresľovali rodinu ako miesto „nadvlády“, „represie“ a živnú pôdu pre rozvoj „autoritárskych osobností“. Ako tvrdil Theodor Adorno a jeho žiaci, čím viac je rodina založená na zväzku muža a ženy (pričom úloha otca je medzi členmi domácnosti neustále prítomná), tým väčšia je pravdepodobnosť, že vyrastú degeneráti ako Hitler. V 60. rokoch 20. storočia došlo aj k sexuálnej revolúcii, ktorú odštartovalo uvedenie farmakologickej antikoncepcie na trhy na oboch stranách Atlantiku v prvej polovici desaťročia. Z „tabletky“ (ako aj z iných aspektov sexuálnej revolúcie) mali najväčší prospech muži, ktorí boli oslobodení od spoločenských dôsledkov dovtedy spojených s výskytom predmanželského potomstva.

Tzv. antikoncepcná mentalita – ako ju hlásali revolucionári generácie '68 – znamenala aj emancipáciu žien, teda podporu demoralizácie pod heslami „bezpečného sexu“ a zaobchádzania žien s vlastným telom (čím viac postupovala revolúcia, tým podrobnejšie a vulgárnejšie sa spomínali prvky tohto tela ako garanti boja s „peklom žien“). V poslednom čase sme v našej krajine (Poľsko, pozn. prekl.) svedkami toho, že samotné používanie pojmu „ženské cnosti“ vyvoláva vlnu nenávisti zmiešanú s ironickou zlomyseľnosťou. Medzitým, ako poznamenal blahoslavený prímas tisícročia pred niekoľkými desaťročiami, *„odchod mužov od Boha ešte nie je najväčšou tragédiou sveta, ale odchod žien je takmer extrémna tragédia, pretože v tejto situácii niet cesty späť. (...) Mnohí stratégovia militantného ateizmu si to uvedomujú a sú odhodlaní zbaviť ženy ich viery, pretože potom by bolo víťazstvo isté“* (Varšava, 5. augusta 1964).

K týmto „stratégom militantného ateizmu“ sa v 60. rokoch 20. storočia pridala značná časť cirkevnej hierarchie na Západe, ktorá sa *de facto* búrila proti tomu, aby Magistérium Cirkvi potvrdilo kresťanskú víziu manželstva a rodiny vrátane rozmeru kríža, tzn. odriekania (askézy) vo vzťahoch medzi manželmi.

Faktické odmietnutie encykliky svätého Pavla VI. *Humanae vitae* (1968) je najdramatickejšou ukážkou takéhoto samovražedného postoja pre Cirkev a rodinu zo strany väčšiny západoeurópskych a severoamerických episkopátov. Mnohí nemeckí, francúzski či americkí biskupi sa nedokázali stotožniť so slovami, ktoré na začiatku toho osudového desaťročia v Poľsku vyslovil blahoslavený kardinál Stefan Wyszyński na adresu mužov: *„Moji najdrahší! Veci súvisiace so spolunažívaním dvoch ľudí nevyriešite technikou, iba za pomoci ducha! Vyriešite ich, ak budete pamätať na rovnaké práva muža a ženy v manželstve, na svoju vysokú dôstojnosť a dôstojnosť svojej manželky. Ona nie je len telo, ale aj duch a vďaka tomu je človekom. Preto si musíte vážiť a oslavovať v nej nielen telo, ktoré Boh stvoril, ale aj ducha, ktorého jej dal. Musíte si ju vážiť nielen pre kvality jej tela, ale aj pre jej ducha, pretože duch je ten, ktorý oživuje“* (Bydgoszcz, 11. septembra 1960).

Odmietnutie „*Humanae vitae*“ bolo dramatickým výrazom vážnej krízy, ktorá sa prejavila v univerzálnej Cirkvi. Tak ako v predchádzajúcich storočiach, aj v 20. storočí sa duchovná a intelektuálna kríza Cirkvi (či skôr kríza viery a rozumu mnohých cirkevných hierarchov) pretavila do krízy celej civilizácie vytvorenej „v tieni katedrál“, vrátane krízy kresťanskej vízie rodiny v spoločnosti a kultúrnej sfére.

V sekulárnej sfére (ukazuje to americký príklad) sa cesta od legalizácie predaja antikoncepcie v USA (1965) po legalizáciu tzv. „manželstiev osôb rovnakého pohlavia“ na federálnej úrovni (2015) prešla za pol

storočia. V cirkevnej sfére (ukazuje to nemecký príklad) trvala cesta od odmietnutia encykliky *Humanae vitae* (1968) k požehnávaniu „zväzkov osôb rovnakého pohlavia“ cirkevnou hierarchiou (2021) viac-menej rovnako dlho. Táto cesta má v oboch prípadoch rovnaký názov: kríza rodiny. Míľnikom v procese ničenia modelu rodiny zdedeného po kresťanstve v západnom svete bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu USA z roku 2015, ktorý väčšinou jedného hlasu (5:4) legalizoval „manželstvá osôb rovnakého pohlavia“ v USA.

Ako sa uvádza v expertíze, ktorú vo forme listu *amicus curiae* zaslalo Súdnu dvoru viac ako 100 odborníkov z rôznych vedných odborov (vrátane sociológie, psychológie, pediatrie a rodinného práva), legalizácia „zväzkov osôb rovnakého pohlavia“ znamenala ďalší úder rodine. Experti v tejto súvislosti sa odvolávali na dlhodobu sledovanú zákonitosť, podľa ktorej legalizácia „manželstiev osôb rovnakého pohlavia“ vždy viedla k poklesu (približne o päť percent) počtu manželstiev medzi mužmi a ženami. Autori štúdie dospeli k záveru, že *„ak by vynútená redefinícia manželstva spôsobila čo i len päťpercentný pokles počtu manželstiev medzi dvomi pohlaviami v USA, je rozumné predpokladať, že v priebehu nasledujúcich 30 rokov bude mať tento pokles za následok takmer 1,3 milióna žien, ktoré sa nevydajú“*.

Autori listu *amicus curiae* zdôraznili, že podobný model platí aj v iných krajinách. V Španielsku za deväť rokov po legalizácii „manželstiev osôb rovnakého pohlavia“ klesol počet manželstiev osôb „rôzneho pohlavia“ o 36 %, v Kanade o 4,3 % a v Belgicku o 7,7 %. Autori ďalšej odbornej správy, ktorá sa dostala na Najvyšší súd USA ešte pred rozhodnutím vo veci *Obergefell verus Hodges* (2015), poukázali na súvislosť medzi legalizáciou „manželstiev osôb rovnakého pohlavia“ a poklesom pôrodnosti. Ukázali, že pokles medzi rokmi 2005 a 2010 bol dvakrát väčší v tých amerických štátoch, ktoré sa rozhodli legalizovať „zväzky osôb rovnakého pohlavia“.

Odborníci, ktorí vypracovali obe citované stanoviská, sa zhodli na tom, že plánovaná legalizácia „manželstiev osôb rovnakého pohlavia“ by v ďalšom dôsledku viedla k nárastu ďalších javov škodlivých pre rodinu, ako sú potraty a výskyt potomstva v nezosobášených pároch. Päťpercentný pokles počtu manželstiev bude podľa autorov prvého z citovaných odborných posudkov znamenať v nasledujúcich troch desaťročiach o 900 000 potratov viac a o 600 000 detí viac narodených v neúplných rodinách (bez otcov). Legalizácia „manželstiev osôb rovnakého pohlavia“ prirodzene povedie k nárastu počtu detí vychovávaných v takýchto zväzkoch, čo podľa citovaných výskumníkov bude znamenať „podkopanie stability rodiny“ pre takmer 74 miliónov detí v Amerike v priebehu nasledujúcich 30 rokov.

A na začiatku – ako vždy – bolo slovo. V tomto prípade hlásiace, že základom rodinného života je „úsilie o šťastie medzi dvoma dospelými osobami“.

© Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z týždenníka *DoRzeczy*.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kriza-rodiny-nie-je-vec-nahody/>